

כתובתנו באינטרנט - <http://www.ohrshalom.net> דוא"ל - info@ohrshalom.net

י"ד סיון תשס"ו גיליון מספר 94 שנה שנייה העורך - נעם צחור

יציאת שבת / שעון קיץ					פרשת בהעלותך		כניסת שבת / שעון קיץ				
חברון	י-ם	ת"א	חיפה	ב"ש			חברון	י-ם	ת"א	חיפה	ב"ש
20:26	20:26	20:29	20:31	20:27			19:08	19:24	19:17	19:25	19:22

העלון מוקדש לברכת משה בן רוחמה להצלחה רונן אשר בן משה לפרנסה בנייה בן שרה וזוגתו חנה בת רבקה לזש"ק עמרם בן שיינה אסתר וזוגתו חוה בת מאשה לזש"ק	העלון מוקדש לרפואת איריס בת מרים צופית בת שרה נעמי בת שולמית אריק בנימין זאב בן טרודה	נר ה' נשמת אדם העלון מוקדש לע"נ הרב צבי רזנבוים, האדמו"ר מקרצניף זצ"ל העלון מוקדש לע"נ מוניה מיכאל בן יוסף ז"ל העלון מוקדש לע"נ דניאל וולף הי"ד העלון מוקדש לע"נ משה בן יוסף ז"ל
--	---	--

מאורות הפרשה - ענין כל אליך ישברו - מבין האמונה

"והמן כזרע גד הוא ועינו כעין הבדלח..." [במדבר, י"א] ואמרו רז"ל בגמרא [שבת קי"ג] "פסיעה גסה נוטלת אחד מחמש מאות ממאור עיניו של האדם, ומהדר ליה בקידושא דבי שמי".

והנה ידוע שאין אדם נגע במה שמוכן לחברו, כי הקב"ה משגיח בפרטיות על כל נפש ונפש, ואם רצונו יתברך בדבר, אין האדם צריך השתדלות אעפ"כ ברא הקב"ה את העולם בדרך הטבע ובכל דבר ישנה סיבה טבעית.

ואם האדם עושה מעשה והשתדלות בענייני העוה"ז ורץ לדבר ועושה פסיעה גסה מחמת שמעלה בדעתו שאם ישתדל יותר יצליח יותר, ואם לא ירוץ ירבה השתדלות לא יצליח, ועל כן סברתו שהוא ומעשה ידיו סיבת ההצלחה.

הנה אדם כזה בודאי מאבד את יכולת הראיה כי האדם מחויב לראות בעין שכלו שהשי"ת בודאי יבוא ויגיע לו גם ללא ריצתו זו וזוהי כוונת חז"ל [שבת שם] "פסיעה גסה נוטלת אחד מחמש מאות ממאור עיניו של אדם" כי אינו רואה כלל את האמת.

ומה שנקטו דווקא "אחד מחמש מאות" כי המרחק מהארץ לרקיע חמש מאות פרסה, ומרקיע ראשון לשני חמש מאות פרסה.

וכתב המהר"ל, לא שהמרחק הוא במידה גשמית אלא שהמרחק וההבדל הוא מהגשמי לרוחני, והוא ממש חמש מאות פרסה, ועל כן זה שרואה רק בעין גשמית נחסר ממנו אחד מחמש מאות אלו.

אלא שיש בידי האדם את הכלי להביאו חזרה לראות בטוב ה', ולהכיר בהשגחתו בפרטיות ובכללות כנאמר [שבת שם] "ומהדר ליה בקידושא דבי שמי" כי עניין קדושת השבת הוא אמונת החידוש היינו בריאת העולם יש מאין על ידי הקב"ה יתברך, ובבריאה מתגלית בכל הדרה ותפארתה ההשגחה העליונה על כל עניין ודבר, קטן כגדול ללא הפרש.

וכמו שכתב בבית יוסף [או"ח רמ"ב] ואז כשמביט בין הקידוש שבירך עליו בא"י מקדש השבת, הרי בכוח האמונה הזו שהקב"ה ברא עולם ושכללו והעמידו על מכונו מושגח בכל השגחה ביום השבת, הרי חוזר מאור עיניו היינו האמונה כי הכל בהשגחה.

והוא שרמזה התורה לגבי המן שעליו נאמר "ועינו כעין הבדלח" כי שם היו רואים את ההשגחה באמת שהשי"ת נותן לכל נפש מלא העומר אחד המרבה ואחד הממעט.

והנה, "עיניים" הם שני יודי"ן שבאות "א", והם כנגד שני העיניים שמהם יורדים דמעות משמי מרום על חורבן בתי המקדש הקרויים "עיניים" והם שני שמות "קפ"ד קס"א" בסוד "עיני כל אליך ישברו" ומי שאינו מבין כי רק כאשר האדם הוא בבחינה של "עיני כל אליך ישברו" באמונה שלימה "ואתה נותן להם את אכלם בעיתו" אזי בודאי לוקה הוא במאור עיניו, [ועיין פע"ח שער הזמירות פ"ה, דף ל"א עמוד ג, וכן זוה"ק בראשית, כ"ו]

וזוהי כוונת הנאמר הכתוב [משלי כ"ב] "טוב עין הוא יבורך" ואמרו רז"ל בגמרא [תענית כ"ד] "עיניה יפות אין כל גופה צריכה בדיקה", כי בכוח הראיה הטובה לא נחסר מהאדם דבר שהכל בהשגחתו יתברך, ומי שאמונתו בהשגחה ללא הפסק ובלבול עליו אמרו רז"ל [אבות] "איזהו עשיר השמח בחלקו".

שמואל הקטן אומר, בנפול אויבך אל תשמח, ובכשלו אל יגל לבך, פן יראה ה' ורע בעיניו, והשיב מעליו אפר" [אבות, פרק ד משנה כ"ד]

הנה יש לשאול מה מחדשת לנו משנה זו, שהרי דברים אלו השמיע לנו שלמה המלך זיע"א?
ידוע כי שמואל תיקן את ברכת המינים, כמובא בגמרא [ברכות כ"ח] שמעון הפקולי הסדיר י"ח ברכות לפני רבן גמליאל על הסדר ביבנה, אמר להם ר"ג לחכמים כלום יש אדם שיודע לתקן ברכת הצדוקים?

עמד שמואל הקטן ותקנה... "שהיא ברכת" ולמלשינים אל תהי תקווה... "שהכוונה עפ"י המפרשים שעל האדם לשים את ליבו שמינות תיעקר מישראל, ושיהיו בני" מאמינים בתורה שבכתב ובע"פ, אמונה ללא שום דופי, ולא יהיה בהם שורש פורה ראש ולענה, ולהמרות את פיהם של חכמי ישראל.

וגם ישים את ליבו להתפלל על אבדן עמלק שבא בזדון על ישראל, ומתעבר על ריב לא לו, ובזה מקיים מצות עשה "זכור את אשר עשה לך עמלק" וחובה עלינו לנטור לו איבה כי משנאי אשנא, וכן ישים אל ליבו כי כל פורעניות הראויות לבא על ישראל ח"ו, תבואנה עליו. [ועיין ביערות דבש]

אבל חלילה מלחשוב שמדובר על אומה בכללה, או על אותם הדבקים באמונתם, כי אין זה רצון ה' שאנו נקלל אומה שבעולם, רק כלל ענין ברכה זו מדברת על המינים שבישראל, או את השונא את ישראל.

בפרשת השבוע נאמר "ויהי בנסוע הארון.... וינוסו משנאיך..". וכי יש שונאים לפני המקום?
אלא ללמדך שכל מי ששנא את ישראל שונא למקום ב"ה, וכך נאמר [עיין זכריה, ב] "כי הנוגע בכם כנוגע בבבת עינו" לא נאמר "בבבת עין" אלא נאמר "בבבת עינו" כלפי מעלה. לכן כשאמר החכם מכל אדם, "בנפול אויבך אל תשמח" דהיינו מה שנוגע לשונא לפני עצמך, ולא לכלל ישראל, אין עליך להשתמש בברכה הזו, אלא עליך לאחוז במידה הזו, שאל תשמח במפלתו, כי שמא יסיר הרע מעל אויבך וישיבהו עליך. אבל מה שנוגע לשונאי ישראל ושכמותם מותר לראות במפלתם כנאמר "וכל אויבי עמך מהרה יכרתו" אמן ואמן.

מאוראל הסיפור הגסידי - עזאל דקדושה

חסידים מספרים כי למדן אחד זקן שהתנגד לדרך החסידות שאל לרבי מרדכי מלכוביטש: "יגיד לי מעלתו, מהי סיבת הדבר שכל זמן שאברך לומד בבית המדרש ואינו כרוך אחר דבריהם התמוהים של החסידים הריהו איש ובעל דרך ארץ, וכשהוא מסתפח אל החסידים מיד הוא נעשה עז פנים?"

השיב הצדיק: "האם אינך יודע את הלמדן הזקן ההוא, שמתעסק מימי קדם במין האנושי? מלך זקן קרא לו שלמה המלך. וכי למדן הוא?"

נראה מזה שהוא לומד עם הלומדים. כשבא למדן זקן זה אל אברך ביישן, שאינו נוהג עם שום אדם אלא בדרך ארץ, והוא מתחיל לפתותו שילך אחריו בדרכו, אין האברך מעז לדחותו מעל פניו. ואילו החסיד עז הפנים תופס אותו בזרועותיו ולוחץ אותו אליו, עד שצלעותיו נשברות, ומשליכו בעד הפתח החוצה."

- א. נפילת אפיים הייתה תמיד על יד שמאל גם כשהיו תפילין על הזרוע.
- ב. היו מקדימים נפילת אפיים לפני "והוא רחום" ואמרו לדוד אליך ה' נפשי אשא".
- ג. נהגו שלא לומר תחנון מר"ח אדר ועד כ' סיון. [ועיין שולחן הטהור סימן קל"א סעיפים י"ח – י"ט – כ' – כ"ח]
- ד. בכ' סיון אמרו תחנון.
- ה. בשיר של יום שני סיימו בלחש "הוא ינהגו עלמות" ובקול רם היו אומרים "עולמית".
- ו. ב "אין כאלהינו" אמרו "אתה הוא מושיענו".
- ז. אמרו מיד פטום הקטורת ולא אמרו "אתה הוא שהקטירו" וכו'.
- ח. פטום הקטורת לאחר אין כאלהינו אמרו עד "מפני הכבוד" ואח"כ אמרו "תנא דבי אליהו"
- ט. בנוסח עלינו לשבח אמרו "שהם משתחוים להבל וריק ומתפללים אל אל לא יושיע"
- י. אמרו "על כן נקוה".
- יא. אחר עלינו לשבח של שחרית, לא אמרו קדיש.
- יב. אחר עלינו לשבח של מנחה וערבית אמרו קדיש.
- יג. לא אמרו אדון עולם לאחר התפלה.
- יד. כל יום אחר התפלה למדו רבותינו בתפילין עד שעה שתיים עשרה וחצי, בבית המדרש.
- טו. אחר כך הלכו לביתם לסעוד.
- טז. בבוקר לאחר שחלצו את התפילין שקראו בהם ק"ש, שתו קפה עם חלב וסוכר.
- יז. לפני לכתם מביתם לבית המדרש לתפלת שחרית או מנחה נתנו צדקה לקופת רבי מאיר בעל הנס.
- יח. בלילה הקפידו שלא לתת צדקה.
- יט. כשנכנס עני או גבאי צדקה בלילה, היו מצווים לאחד לתת לו, והיו פורעים לו למחרת.
- כ. רבנו מהר"ש לא היה מקפיד על כך.

עאורות היכל הברכה – "וייש פון, אהרן אל-מול פני המנוחה, העלה גרתיקה כאשר צוה יהוה, את-משה" [במדבר, ח]

כתב רבנו המהרי"א בהיכל הברכה וז"ל: "נרתיה" חסר ואו, "המנרה המנרה" תרויהון חסר ואו.

הנה אמרו רז"ל [תנחומא, פקודי – נ.צ.] משה גזבר היה על המנורה. והעניין דסוד הדעת מחיה את המידות, מעלה אותן ממות לחיים, מרע לטוב ע"י האור ושלהבת והארה, וחיות אלהות. ושבעה הבלים ממידת "ואמת" זין אורח של הנרות של קני המנורה.

והעניין כי זין מקיפין יש, וכאשר הזעיר ואדם הצדיק מקבל אור מן המקיפין שהם אותיות מ"ל ודבור, אז הוא הצדיק ממלל ומדבר, ויוצא הבל מקיף מפיו בחיות ודביקות "כי על כל מוצא פי ה' יחיה האדם", ובו תלוי החיות בזין הבלים שלהביות ואורות של מנורה.

וכל זין מידות של קני המנורה מתקיימין בהבלים וחיות ואור של דעת דמשה, והוא המחיה את המידות ממש, ע"י "דע א"ת אלה"י" "ואמת" אביך, וזהו "בהטיבו את הנרות". [עיין לק"ת]

תילם בסוד אין, עשה טוב כולו, ס"ג [יוד – הי – ואו – הי] אין גם אחד, אז הסתלקות האחדות שורש הדעת ששם כל המידות מתקיימין ואז נופלין ר"ל למידות נפילות וחלישות דעת מן ערב רב, ומחסרון פרנסה דלות ועניות "אין עני אלא בדעת".

כי כשהדעת מחיה את האדם באור אלהי, שאין לך נועם ותענוג בזה, ממש ממש טועם טעם עוה"ב בזה, אזי פניו מאירין ואינו מרגיש כלל מן המורגש והצער וחלישות דעת שמחלישין אותו, ערב רב ומן העניות, ומקבל הכל בשמחה ובלב טוב ונעשה בריה חדשה, והוא ממש עץ החיים מברורין הטובים שנתבררו לגמרי לטוב ולחיים אין בהם ריח מן הרע אלא כולו טוב וחיים.

ומבואר בזוהר [שלח] "מאי עץ דא אילנא דחיי, אם יש בה עץ אנה איעול לתמן".
סוד ואו, עץ החיים "ונתתם לי אות אמת" המבואר בזוהר "דא אות ואו, דדא אקרי אות אמת, בעית סימנא דחיי, אות אמת. אות ואו דביה שריין חיינ סימנא דמשה קא בעית. [עיין זוהר ויחי רמ"א]

לרב מעלת משה עץ החיים, אות ואו, "קני המנורה" לא יכול לכנוס לארץ ישראל, כי בחינה זאת לא נתברר לגמרי מעץ הדעת לעץ החיים, כמו שהיא עתידה להקראות ארץ החיים, וזה הוא "פני המנורה", "מקשה תיעשה" מלא יוד כלת משה, יוד בת עין, "פני המנורה" "תיעשה המנורה" מלא ואו, אצל "תיעשה" מלא יוד כתיב "המנורה" מלא ואו.

ארץ החיים ושבעת הנרות המאירין לה, הם מדעת דמשה המחיה המידות הנרות, מלא ואו, עץ החיים הבלים להבים של חיים. ולולא חיות של הדעת, לא יוכל איש ישראל לעמוד מרוב הניסיונות, אלא שהדעת מחיה אותו ממש ונעשה בריה חדשה אכ"ר.

עצרות "זוהר חי"

רבי חזקיה

פחת כתיב כששנה זין החוחים. ונאי ששנה דא כנסת ישראל זבין דאית ששנה ואית ששנה :

ועל פיד ישק. תרכ"ו. והנה קנה"ה אלנח"י. של
נושה רבינו ר"מ "אקיס" להם "מוקרב אל"ם. צע"ת צ"פ
רל"ו יסביל ויריס וכשא גבה אדם נואד צמורה ציני ולנוי
גופי וכפשי ורוחי וכשנתי אליו תשועון אכ"ר השם יאריך
יני וטנתי זקה אונך ואזכה לסיים הזוהר ולפרשו עד
גוינרא אכ"ר :

אזא אלהיעו אכפוי ככורא ואמר מה ששנה דאיתו זין
החוחים אית זה קוונך וחיוור חקדים וגבורת של הללם
וככלל זיקודה צקוד שני ילרים שתי ידות לקרש י"ד
עמים לעוזה וי"ד עמים לעוזה אף כ"י הוא סוד אשה
פניויות נקודה הפניויות כלולה מחקדים וגבורות דין
ורחמי עיין צע"ת הכ"ל ויסוד דאנח דעת הזעיר ודעת
גבו צפונח דנלכא וסם הצלים ונשיקין דרחמינו רוחא
צרוחא : אוף כ"י אית זה תליסר וכלין עיין זעיר ק"ש
שעה"נו צפע"ח ונענין רוחא דצציק זה צעלה והנה סוד
הדעת נושך נקוד דעת עליון שהוא דדיקנח דעתיק ואל
כלר וקה וכל הנשכות אלו מדעת עליון שהוא רדלי"א
הגנו זין גולגלתא ונוחא ועיין זלק"ת קדושים והענין
כי הדעת הזה שנוירד זעיר אל הנוקבא זא מדעת עליון
דנוחא יקירא ע"ש צקוד לומר שהציא הצל הכל נוסוד
הנשכות דעת עליון דתלת עשר וכלין דרחמי דקשרין
זה וכל קטרהא לצל יונחול זר צמעיין חחום אף אלהים
דהכא שסם אלהים כולל כל תלת עשר דדיקנח עיין צעיר
הקליחות פ"ז בהתפשטות שם אלהים לכל צמיות הדיקנח :

לשיקבד"ן אהחיל לבאר הכרחי מעט מן דברי
הזוהר דברים הסתומים. ונקודם
אעתיק את כת"י הקודש של מן צעלנו ונספר זוהרקי"ע
ואת דבריו לא אשנה אות אחת עם נענו הגהות ותיקונים
ואח"כ אלקנו פנינים יקרים כפי אשר יורינו מן השמים
צקיעו השם ולדיקוי התחלתי צחדש עזת לקרר ולפרשו

ואחר הדברים והאמת האלה של מן כזוא לבאר
נענו ההכרח והגירסא זבין דאית
ששנה ואית ששנה כי שורש ששנה יסוד דנוקבא ואית
ששנה צולכות ואית זיקוד הצכה כתיב לא ידעו עיט
ועם ששנה תרין ליריס ילרים שני שינין ויסוד הפניויות
ד' כלול ונח"ג יסוד כון והאי וא"ו לדיק כיכנס ונשפיע
נחא צרכות זהו ששנה ועיין זלק"ת תלל צקוד וי"ס
סחונח שהוא יסוד דנוקבא שיש שם שני לירין תרין יודין
וצ"פ ליר תרין שינין צקוד תרין ידות לקרש תרין ליריה
צקוד י"ד עמים וי"ד עמים ועיין זליקוטי שנוחל צקוד
כהפכו עליה ליריה כאשר זה כחש על מזה לא היה ככנס
רק עד הליריס שהם צמיות כלל תרין ילרין ילר עוז
וילר רע. והענין כי ליר עולה ש' וסני ליריס הם שני
שינין וכאשר שולגין החוחים החילונים אז נעשין ש"ק וזהו
תפלת הנציא ילר סנווך תלור שלם כי אותן ליריס וילרים
לריך אתה לנוכחן מן הסקר רק שיהיה שלם צקוד ואו
יסוד הנקרא של"ם ונקבל ש"ע נהורין שאם נורגש הארה
עלומה מן התורה ומן הנצרות ואם נהפך הילר הרע לילר
עוז ועיין צע"ת שיש אשה פניויות ילר מן הגבורות והוא
כולו עוז כמזכור שער קילור חזי"ע סוף פ"ה צקוד ילר
דקדושה וקרא ילר העוז שנוציא מדותה דשונעתה ר'

השיעור השבועי

השיעור השבועי בפ"ש מתקיים בכל יום
חמישי בשעה 21:30
בבית משפחת צחור 404/21
טלפון - 029964160
הצבור מוזמן